

Az igaz szerelem

(antológia)

(...)

Csak az ágyig vittem el Lysbelt. Lefeküdtem mellé, csapzott haját simítottam, figyeltem a könnyeket az arcán. Félelmetesen nézett ki. Mint aki több évtizedet öregedett, kicsattanóan nőies testén fonnyadt lett a bőr. Ráncokkal barázdált keze simogatni akart, foghíjas száján kidugta reszelős nyelvét, és vinnyogva kereste a számat. Lefogtam vékony karját. Ő elcsendesedett, sokáig nézett rám, olyan tekintettel, mint akit több nap szomjazás után itattak meg, végül összegömbölyödött mellettem, akár egy cica, térdét épphogy a lábamhoz érintve.

– Miért jöttél vissza hozzám? – kérdeztem.

– Nálad élhetek a legtovább – mondta, és akkor még nem tudtam, hogyan érti.

Amikor a *Döglött Fácánban* terjengő cigarettafüst ködén keresztül először megláttam szemének fényét, azonnal éreztem, hogy csak szeretni tudom majd. Te se tudnál ellenállni neki, ha rád pillantana. A mélybarnától az aranyokkerig ott csillogott minden árnyalat a tekintetében, olyan elevenen és megkapóan, mintha nem is ember, hanem földöntúli istenség lenne.

Tavaszi derekán, amikor a tizenkilencedik születésnapomat ünnepeltem, egy régi iskolatársam mutatta be másod-unokatestvéreként. Lysbel szemben ült le velem, és kártyázás közben egy nyeresi széria után összeütöttük a tenyerünket. Ezután a tekintetünk állandóan a másikat kereste. Nem sokat beszélünk, de a pillanatnyi érintés után úgy éreztem, láthatatlan fonal köt össze minket. Különös érzésem támadt; hogy olyan történik velem, amire születésemtől fogva vágyom.

A legjobb haverom, Rico látta, hogy szemezőnk Lysbellel. A kocsmá eldugott sarkába hívott.

– Hangyás a csaj, Luigi – mondta. – Ne kezdj vele!

Arról mesélt, milyen baromira rossz híre van. Lámpaoszlopokkal beszélget, meg ártó szeme van. Ráadásul úgy váltogatja a fiúkat, mint más az ingét. Nem értettem Ricót, mivel ő mindig is azt vallotta, hogy az egészséges kapcsolat addig tart, amíg a bugyi először lekerül, aztán tovább kell állni. Lysbel zűrös családjáról is mesélt, meg hogy szerinte örökletes elmebaja van, de eléggé be voltam állva, nem emlékszem pontosan, mit süketelt. Szédülés fogott el, kimentem levegőzni, és amint próbáltam legyűrni a hányingeremet, valaki leguggolt elém.

– Bekötöm a cipőfűződ – mondta –, nehogy hasra ess.

Lysbel gyönyörű szemétől úgy éreztem, mintha különösen puha vasmarokba fognának. Kalandos tekintete szinte égetett, sugárzott belőle a nyughatatlanság; fekete haja, göndör tincsei annyira rakoncátlanul álltak, mintha lázadoznának bármiféle egységes frizura ellen. Mélyen belém égett a kép, ahogy Lysbel odaadó gondoskodással köti a cipőfűzőmet. Később felállt, égnek emelte karját, megpördült, akár egy táncos, a haja lágyan szállt körülötte, és akkor jelentek meg azok a kék pillangók. Ha mosolygott, mindig pillangók repdestek felette – és sokat mosolygott. Bár ha komoly volt, kislányszerűen huncut lett a szájtartása, amit végtelenül érzékinek találtam.

Sosem gyűlöltem meg, bármit tett. Amikor először sétáltunk, szinte ködbe veszték előttem Serinissi régi házfalai, annyira elbűvölt a fecsegésével, a mozdulataival, a nézésével. Kis semmisségekről beszélt. A virágok éjszakai színéről, a nádas álmos susogásáról, néha gyöngyöző kacajjal kísérvé mondandóját. A bálványsziklák tövéhez mentünk. Ezek óriási, sötét örökként magasodtak a falu szélén, de akkor vidám, pocakos Téalapóknak láttam mindet az alkonyi fényben, olyan boldogság fogott el.

Vén olajfák között, a fűvön fekvé öleltem meg először Lysbelt.

– Alszol? – kérdeztem, mert olyan szótlan lett.

– Hogy tudnék aludni. Majd felrobbanok a gyönyörűségtől.

– Érzem a szíved dobbanását a tenyerem alatt. – A szemem csukva volt. Elfogott a teljesség érzése, azt gondoltam, ennyi épp elég a világból, semmi más nem kell.

Lysbel évődve mondta.

– Amit fogsz, az nem a szívem.

– Akkor is érezni akarom.

– Jó ürügy arra, hogy fogdosd a mellem. – Megint azon a gyöngyöző hangon nevetett, aminek nem tudnál ellenállni. Fekszel vele a fűben, és semmi több nem történik, pedig kívánod. Valahogy megelégszel bármilyen apró érintésével, csak a közvetlen közeledben legyen. Szorítjátok egymást mozdulatlanul és szótlánul, forróság fut a bőröd alatt, bizsereg minden porcikád.

Előtte soha nem tapasztaltam hasonlót. Azt hiszem, akkor Lysbel belém tölthette lényének egy részét. Amikor kibontakozott az ölelésemből, ujját végighúzta a számon, ettől úgy éreztem magam, mint akit megjelöltek.

(...)

Early Moon: Az élet nem vár